

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ř 6, 12 – 23

Text: Mt 18, 8 – 9 *Jestliže tě tvá ruka nebo noha svádí k hříchu, utni ji a odhod' pryč; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života zmrzačený nebo chromý, než abys byl s oběma rukama či nohama uvržen do věčného ohně. Jestliže tě tvé oko svádí k hříchu, vyrví je a odhod' pryč; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do ohnivého pekla.*

Tento ostrý Ježíšův výrok samozřejmě nelze chápat nijak jinak než jako nadsázku. Ježíš nedělal z lidí chromé mrzáky, ale naopak takové uzdravoval. Je neštěstím, když někdo neumí vzít biblické verše jinak než doslovně. Biblickému fundamentalistovi můžete stokrát vykládat, že se jedná o nadsázku, ale on podle svého způsobu uvažování bude stále tvrdit, že stokrát jste to určitě neřekli! To je jako s příslovími: Když někdo chápe přísloví doslovně, může to vést k tragédii. Např. doktor Vlach z Jirotkova Saturnina znal případ muže, kterého pětkrát přivezli do nemocnice zle potrhaného, neboť tvrdil, že pes, který štěká, nekouše. Kousali všichni. Nebezpečnost doslovného výkladu posvátných textů dokumentuje praxe v některých islámských zemích, kde na základě islámského práva šaría jsou zlodějům ruce skutečně usekávány. Kdybychom podobným způsobem interpretovali slova Ježíšova, tak se dostaneme do nepřekonatelného rozporu s jeho evangeliem lásky. Vždyť on ve svém kázání dokonce vyzývá k zabití každého, kdo druhé svádí k hříchu. Takovému člověku, říká Ježíš, máme dát na krk mlýnský kámen a potopit jej do mořské hlubiny.

Nicméně stejného, jen obráceného extrému se dopustíme, když naopak řekneme, že Ježíš to tak vlastně nemyslel a že jeho výroky nesmíme brát zas tak vážně. Jenže právě to, že Ježíš sáhl k takto drastické nadsázce, znamená, že své výroky myslí naprosto vážně, vlastně smrtelně vážně a pomocí rétorického zveličení, tzv. hyperboly chce svým slovům ještě více dodat na závažnosti. Znovu i tady platí, že Bibli je možné brát buď doslovně nebo vážně.

Pojďme se tedy konečně podívat, co svým výrokem Ježíš myslí, když říká: „Jestliže tě tvá ruka nebo noha svádí k hříchu, utni ji a odhod' pryč; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života zmrzačený nebo chromý, než abys byl s oběma rukama či nohama uvržen do věčného ohně.“ Tato slova bezprostředně navazují na již zmíněný výrok, že pro svůdce by bylo lépe, aby mu pověsili na krk mlýnský kámen a potopili ho do mořské hlubiny. Řečeno bez nadsázky, někdy by bylo lépe, kdyby ten, kdo svádí druhé k hříchu raději mlčel. Jak ale všichni víme, někdy je hodně těžké, ne-li přímo nemožné takové pokušitele umlčet, leda bychom jim uvázali na krk kámen a potopili je někam hóódně hluboko. Jasně, pokušení tu bude vždycky, říká Ježíš, ale běda tomu, skrze koho to pokušení přichází. Tím se dostáváme k myšlence, že jde nakonec o to, abychom těmi pokušiteli nebyli my sami.

No, a právě to se stává nejčastěji. Jestliže jsme do teď uvažovali tak, že je potřeba nějak eliminovat ty, kdo nás pohoršují a pokoušejí a nejrady bychom je poslali k čertu, no tak to udělejme. Ale nezapomínejme, že nejčastěji nás svádí a pokouší ne někdo druhý, nýbrž my sami sebe. Ano, běda, skrze koho přichází pohoršení. Ale ona to může být i moje vlastní ruka nebo moje noha nebo moje oko nebo já nevím co ještě! A ovšem i takového pokušitele je třeba umlčet. Vždyť se stále dokola modlíme: „Zbav nás od

zlého“! Jenže v případě, kdy zjistíme, že to zlé je v nás, začínáme se cukat a říkáme si: „Je to opravdu nutné? Není lepší to nechat být? Raději se tím vůbec nezabývat?“ Ale Ježíš ví, co je lepší. On říká: „Lépe je pro tebe, vejdeš-li do života zmrzačený nebo chromý, než abys byl s oběma rukama či nohama uvržen do věčného ohně.“ Lépe být o něco ochuzený a užívat života, než mít všechno a spálit se. Zkráceně řečeno: lépe být chromý a živý než zdravý a mrtvý. Ano, až takto vážné to je! Ježíš vystihnul, co je tu ve hře. On mluví o situaci, kdy člověk nakonec obětuje cokoli, jen aby vešel do života. Nejen království za koně, ale i ruce, nohy a oči za život.

Stojíme ale opravdu před tak jednoznačnou volbou? Je tu snad něco, co nás může zbavit života? Bible říká, že tím, co může člověka zbavit života je hřích. Čteme v ní doslova, že „mzdou hříchu je smrt“. Co je to ten hřích, že má takovou moc zbavit nás života? Bible má pro hřích několik termínů. Jedním z nich je hebrejské „chattá“ a znamená „netrefit cíl“, „minout cíl“, „šlápnout vedle“. Je-li tím cílem smysluplný život, pak hřích znamená, minout se s životem. Minout se s tím, co dobrého pro nás Bůh zamýšlel. A cokoli nás svádí z té pravé cesty ke skutečnému životu, co nás svádí na scestí, tomu je třeba zavčas učinit přítrž. Protože nám hrozí, že pak nebudeme žít ten život, který pro nás Bůh zamýšlel, ale namísto toho budeme zažívat spíše věčné trápení. A jestliže je hřích pro člověka cestou do pekel, tak je třeba učinit přítrž každému pokušení, které k hříchu vede. Je třeba utnout hřích v samém zárodku. Proto Ježíš mluví o utínání rukou či nohou. Jakékoliv lidské počínání, které nevede k životu, nýbrž ke smrti, to je třeba utnout hned zkraje. Dotaženo do praxe: Nejlepší cestou, jak bojovat se všelijakými závislostmi, je nezačínat s nimi. Protože pozdější vysvobození je o mnoho náročnější a výsledek je nejistý. Hřích není nějaké neškodné přestoupení zakázané zóny. Hřích je to, co ničí život, potažmo, co ničí tvůj život s Bohem.

Bible od svých prvních stránek před hříchem varuje. Kainovi Hospodin říká: „Nebudeš-li konat dobro, hřích se uvelebí ve dveřích a bude po tobě dychtit; ty však máš nad ním vládnout.“ Dovolíme-li hříchu, aby se nám uvelebil ve dveřích, kudy dennodenně procházíme, už se mu nevyhneme. Pokušení k hříchu sice nutně přicházejí. Ale je třeba je utnout hned v zárodku. Protože je lépe být o něco ochuzený ale živý než mít vše, ale být mrtvý.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, zbav nás od zlého, i když nás to bude něco stát. A dej, ať neuvádíme do pokušení ani druhé, ani sami sebe, ale volíme raději cestu života. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, vyslyš naše modlitby. Ve svých přímlovkách myslíme na lidi nemocné doma či v nemocnici, na lidi s handicapem, chromé, slepé i jinak postižené. Přimlouváme se za ty, kteří řeší složitou životní situaci a nevědí, jak se s ní vypořádat. Prosíme za místa a situace, kde lidé zápasí se zlem, které se zdá být silnější než oni. Prosíme za ty, kteří ke zlému zneužívají svou moc a postavení. Prosíme za oběti lidského násilí. Prosíme i za ty, kteří dennodenně bojují s jakýmkoliv pokušením. Prosíme za ty, kteří hřeší ve vztahu k tobě, ve vztahu k bližním i za ty, kdo hřeší proti vlastnímu tělu. Dej, ať svody k hříchu nepřicházejí skrze nás. Ukazuj lidem cestu z beznaděje, a ty, kdo si zoufají ujisti o své věrnosti. Pane Ježíši Kriste, ty nám zjevuješ Otce jako toho, který nás vždycky čeká s otevřenou náručí. Amen.*